

має право на проведення постійних перевірок ходу та якості наданих послуг. За ним залишається право перевести співробітника виконавця, робота якого сподобалась, до себе у штат, але, компенсавши аутсорсеру затрати на підбір персоналу.

Отже, проаналізувавши правовий статус замовника можна зробити висновок, що його права та обов'язки повинні визначатися договором у результаті досягнутого консенсусу. Якщо аутсорсер постійно надає свої послуги чи виконує певну роботу, то можна припустити, що зразок договору у нього є заготовленим раніше, базуючись на підставі попередніх договорів і тому замовник може погодитися з умовами договору. Це дає право стверджувати, що договір аутсорсингу, як правило, є договором приєднання. Якщо замовник корегує умови, то, звичайно, що такий договір не може визначатися як приєднання.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 461.
2. Брагинский М. И. Основы учения о непоименованных (безымянных) и смешанных договорах / М. И. Брагинский – М.: Статут, 2007. – 79 с.
3. Мигалюк Л. В. Непойменовані договори в цивільному праві України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Мигалюк Людмила Василівна. – К., 2013 – 230 с.
4. Загородній А. Г. Аутсорсинг та його вплив на витрати підприємства / А. Г. Загородній, Г. О. Партин // Фінанси України. – 2009. – № 9 (166). – С. 87-97.
5. Ещенко И. А. Договор аутсорсинга в гражданском праве: автореф. дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / И. А. Ещенко. – М. – 2009. – 20 с.

УДК 347.9 (477) (043,2)

Тимченко А. П., к.ю.н., доцент,
Карпик М. Л., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ СУДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

Законом України «Про судоустрій і статус суддів» визначено правові засади організації судової влади та здійснення правосуддя в Україні з метою захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів держави на засадах верховенства права, визначається система судів загальної юрисдикції, статус професійного судді, народного засідателя, присяжного, система та порядок здійснення суддівського самоврядування та встановлюється

система і загальний порядок забезпечення діяльності судів та регулює інші питання судоустрою і статусу суддів.

Суди здійснюють правосуддя у відповідності з ч. 1 ст. 6 цього ж Закону самостійно, вони є незалежними від будь-якого незаконного впливу [4].

В той же час немало випадків невиконання суддями своїх професійних та особистих обов'язків, які потребують відповідного реагування з боку суспільства, в тому числі і за допомогою інституту дисциплінарної відповідальності суддів. Таким чином, це питання є важливим елементом ефективності та життєздатності судової системи України, бо від цього залежить подальше проведення судової реформи та забезпечення права на справедливий суд.

Однак є прибічники скасування дисциплінарної відповідальності суддів. Їхні думки зводяться до того, що при наявності неправильної практики застосування заходів дисциплінарної відповідальності може постраждати авторитет судової влади і правосуддя. Представники такої точки зору мають думку про те, що вчинки, за які суддя притягувався до дисциплінарної відповідальності, не сумісні з вимогами, які пред'являються до судді, тому при вчиненні порушень повинно бути поставлене питання не про дисциплінарну відповідальність суддів, а про їх звільнення. На нашу думку слід погодитися з деякими аргументами, що відмова від дисциплінарної відповідальності є передчасною, оскільки на практиці трапляється багато випадків недобросовісного ставлення суддів до своїх обов'язків, грубого порушення ними прав осіб, які не повинні залишатися без відповідного реагування.

Отже, сама можливість застосування дисциплінарної відповідальності може стати одним із важелів незаконного впливу на суддів. Саме тому доцільним є збереження та вдосконалення порядку притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, який спрямований на зміцнення суддівської незалежності. Підстави дисциплінарної відповідальності суддів визначені ст. 126 Конституції України та ст. 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [1].

Важливо сказати і про порушення норм процесуального права при здійсненні правосуддя суддею. Законодавець називає такі порушення: відмова у доступі особи до правосуддя з підстав, не передбачених законом; порушення вимог щодо розподілу та реєстрації справ у суді, правил підсудності чи підвідомчості; необґрунтоване вжиття заходів забезпечення позову. Такий перелік підстав, як вбачається, не є вичерпним, оскільки називаються лише істотні порушення норм процесуального права. Поняття істотних порушень норм процесуального права дається в ст. 370 Кримінально-процесуального кодексу України, ч. 2 ст. 104 Господарського

процесуального кодексу України, а отже, аналіз таких істотних порушень процесуальних норм дозволяє поділити їх на дві групи:

1) безумовні (порушення закону, істотність яких наперед визначена законодавцем (ч. 2 ст. 370 КПК України);

2) умовні (порушення закону, істотність яких визначається апеляційним чи касаційним судами під час розгляду кримінальної справи залежно від її конкретних обставин).

Таким чином, встановлення умовних істотних порушень процесуального закону потребує вивчення конкретних обставин справи, що переглянуто апеляційною чи касаційною інстанціями, які свідчать про ці порушення, які перешкодили чи могли перешкодити суду всебічно, повно і об'єктивно розглянути справу і винести законне, мотивоване і обґрунтоване рішення по справі [2].

Отже, притягнення судді до дисциплінарної відповідальності з таких підстав, можливе, якщо компетентний орган вивчить всі обставини справи після скасування судового рішення вищестоящими судовими інстанціями.

Дисциплінарне провадження – це процедура розгляду органом, визначеним ч. 1 ст. 84 Закону «Про судоустрій і статус суддів», звернення, в якому містяться відомості про порушення суддею вимог щодо його статусу, посадових обов'язків чи присяги судді.

Дисциплінарне провадження у відповідності зі ст. 86 «Про судоустрій і статус суддів» складається з таких стадій: перевірка даних про наявність підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності; відкриття дисциплінарної справи; розгляд дисциплінарної справи і прийняття рішення органом, що здійснює дисциплінарне провадження.

Право ініціювати питання про дисциплінарну відповідальність – це право звернутися зі скаргою (заявою) щодо поведінки судді, в яких містяться відомості про порушення суддею вимог щодо його статусу, посадових обов'язків чи присяги судді. Таке право, на відміну від раніше діючого порядку притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, належить необмеженому колу осіб. Бажано чинному законодавстві перебачити хоча б одну адміністративну відповідальність за ініціювання питання про дисциплінарну відповідальність судді без достатніх на те підстав.

Отже, на підставі викладеного можна зробити висновок, що приводом для порушення дисциплінарного провадження щодо судді є заява (скарга) чи повідомлення фізичних чи юридичних осіб, в яких містяться відомості про порушення суддею вимог щодо його статусу, посадових обов'язків чи присяги судді.

Відповідно до ч. 2 ст. 98 Закону «Про судоустрій і статус суддів» з метою здійснення членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

належної перевірки наявності підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності діє служба дисциплінарних інспекторів, до складу якої входять тридцять три дисциплінарних інспектора. За кожним членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів закріплюється три дисциплінарні інспектори. Їх повноваження передбачені у ст. 99 цього ж Закону. За матеріалами перевірки складається висновок з викладенням фактів та обставин, виявлених в ході перевірки та пропозицією про відкриття чи відмову у відкритті дисциплінарної справи, який разом з зібраними матеріалами передається на розгляд органу, що буде вирішувати питання про відкриття чи відмову у відкритті дисциплінарної справи. Особа, яка здійснювала перевірку, приймає участь у голосуванні при вирішенні всіх питань щодо дисциплінарної відповідальності суддів.

Судді місцевих та апеляційних суддів можуть оскаржити рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності спочатку до Вищої ради юстиції, а потім до Вищого адміністративного суду України.

Наділення суддів недоторканністю буде гарантією створення умов для належного і сумлінного виконання ними своїх функцій.

Література

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9-10, № 11-12, № 13. – Ст. 88, Ст. 370 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page12>
3. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 р. № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1798-12/page4>
4. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41-42, № 43, № 44-45. – Ст. 529.

УДК 346.1 (043.2)

Чуднов В. В., здобувач,
Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, Україна

СКЛАДОВІ РОЗВИТКУ ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Проведення дослідження правового регулювання туризму загалом та оздоровчого туризму опирається на: 1) динаміку розвитку світового та національного секторів туристичного бізнесу і перетворення його у